



Arrest

nr. 242 199 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarige zoon X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
 Berckmansstraat 89
 1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en samen met X in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, en X en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN WALLE, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 31 juli 2019 dienen de verzoekers bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat de beschermingsverzoeken van de verzoekers niet-ontvankelijk zijn.

Het betreft de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoekers werden ter kennis gebracht met een aangetekende zending van 30 oktober 2019.

De eerste bestreden beslissing, dit is de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Tadzjiekse van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. Uw vader en moeder zijn afkomstig uit Tadzjikistan maar migreerden naar Afghanistan, waar u bent geboren in Helmand. Na uw huwelijk bent u vanwege een landconflict met de taliban met heel uw familie naar Iran verhuisd. U en uw gezin werden twee keer gedeporteerd naar Afghanistan maar jullie keerden telkens terug naar Iran. Ongeveer twee jaar geleden besloten u en acht van uw kinderen Iran te verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden aldaar. Uw echtgenoot is met twee dochters en een zoon in Iran gebleven. De reisweg was te zwaar voor hem.

U en uw kinderen K., A., Q., Qa., Gh., R., S. en E. reisden via Turkije naar Griekenland. In oktober 2017 kwamen jullie aan op Lesbos. Jullie verbleven er in het kamp Moria. De situatie in het kamp was evenwel zeer zwaar. Uw kinderen gingen samen met andere verzoekers om internationale bescherming op het Sapphous plein in Mytilini protesteren. Zij en de andere betogers werden belaagd door rechtse groepen en de politie. Uiteindelijk kregen jullie de toestemming om naar het Griekse vasteland te reizen. Jullie installeerden zich in december 2017 in Athene in het gekraakte City Plaza hotel, een ‘squat’. In januari 2018 verkregen jullie in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus. Het leven was er evenwel moeilijk daar uw kinderen geen werk vonden. Jullie vernamen ondertussen dat de Griekse autoriteiten een klacht hadden ingediend tegen uw kinderen en andere betogers omwille van hun deelname aan het protest op het Sapphous plein in Mytilini. Ook werden uw dochters op straat lastiggevallen door onbekende mannen. Een paar dagen voor jullie vertrek uit Griekenland werd het gekraakte hotel ontruimd door de Griekse autoriteiten. U en uw kinderen kregen onderdak bij een Engelse vriendin in Athene.

Met het oog op een betere toekomst besloten jullie te vertrekken uit Griekenland. Jullie hadden evenwel niet de financiële middelen om allemaal samen verder te reizen. Met geleend geld, vlogen u, uw meerderjarige dochter Ka. (CGVS 19/20000 19/20001 en O.V. 8.887.397), uw minderjarige dochter A. en uw minderjarige zoon Q. naar Frankrijk. Jullie reisden vervolgens met de bus naar België. Op 31 juli 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw dochter E. (CGVS 19/20000 19/23333 en O.V. 8.911.050) reisde later naar België en diende hier op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek en dat van uw kinderen legde u de Griekse verblijfskaarten van u, Ka. en K. neer en de Afghaanse paspoorten van u, Ka., A. en K. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat nog per mail videobeelden en foto’s over van het protest in Mytilini eind 2017 waaraan uw kinderen hebben deelgenomen, verschillende internetlinks met (video)beelden aangaande de situatie in het kamp Moria op Lesbos en het protest in Mytilini en een artikel over de rechtszaak naar aanleiding van het protest. Ook stuurde uw advocaat nog ‘The Moria Issue’ van ‘The Plaza Girls Magazine’ door, een boekje gemaakt door vrouwelijke verzoekers tijdens hun verblijf in het kamp Moria.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart dat u geheugenproblemen heeft ten gevolge van wat u heeft meegemaakt in Afghanistan en in Iran (CGVS 19/20000, p.2, p.10 en p.13). Zo zou u woorden vergeten (CGVS 19/20000, p.2). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen enkel medisch attest heeft neergelegd om uw verklaarde geheugenproblemen te staven. Daarnaast blijkt nergens uit dat u niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of een coherent verhaal uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen, die van Ka., de door jullie neergelegde stukken en de documenten in jullie administratief dossier, blijkt dat u en uw kinderen de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (CGVS 19/20000, p.8 en p.12, CGVS 19/20001, p.1 en p.4, groene map en blauwe map).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van jullie verzoek om internationale bescherming doen u en uw dochter Ka. vooreerst jullie moeilijke levensomstandigheden in Griekenland gelden.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U en uw dochter Ka. verwezen vooreerst naar problemen in het kamp Moria (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4). Jullie stelden dat het kamp geenszins veilig was, en al zeker niet voor vrouwen, dat er werd gevochten, verkracht en dat mannen video's maakten van vrouwen in de toiletten (CGVS 19/20000, p.6, p.13 en CGVS 19/20001, p.4). Aan Ka. gevraagd of zij persoonlijke problemen heeft gekend in het kamp, repliceerde ze evenwel dat jullie er geen persoonlijke problemen hebben gehad (CGVS 19/20001, p.5). Wat betreft de slechte levensomstandigheden op Lesbos, dient er opgemerkt te worden dat jullie na drie maanden naar het Griekse vasteland werden gestuurd (CGVS 19/20000, p.6-7 en CGVS 19/20001, p.4-6).

Wat betreft jullie verblijf in Athene, verklaarde u dat uw kinderen er geen werk vonden, dat jullie er door het gebrek aan financiële middelen geen woning konden huren en jullie er aldus geen toekomst zagen (CGVS 19/20000, p.8). Uzelf heeft evenwel nooit naar werk gezocht maar u stelde dat uw zonen die nu nog in Griekenland zijn en in Iran als mecaniciens hebben gewerkt, in Athene tevergeefs naar een job hebben gezocht (CGVS 19/20000, p.8). Ze zouden een kleine maand op de tomatenvelden van een Pakistaan hebben gewerkt maar zijn daarmee gestopt toen ze niet werden betaald (CGVS 19/20000, p.9 en CGVS 19/20001, p.10). Ka. verklaarde dat ze aan organisaties als Caritas, Melissa en Solidariteit haar cv had overhandigd in de hoop dat zij werk voor haar konden vinden maar zonder resultaat (CGVS 19/20001, p.10). Ze wees erop dat het voor de Grieken zelf ook niet gemakkelijk was om werk te vinden (CGVS 19/20001, p.10). Het feit dat uw kinderen niet onmiddellijk werk vonden in Griekenland, houdt geen vervolging in zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter zake dient bovendien nog opgemerkt te worden dat jullie in Griekenland wel geldelijk werden ondersteund (CGVS 19/20000, p.8 en CGVS 19/20001, p.10). U verklaarde dat elk volwassen gezinslid 150 euro per maand kreeg en elk minderjarig gezinslid 50 euro (CGVS 19/20000, p.8). Gevraagd of u tot aan uw vertrek naar België financieel werd ondersteund in Griekenland, antwoordde u positief. U gaf aan dat andere verzoekers die verblijfskaarten hadden verkregen geen geldelijke steun meer kregen maar nog eens ter verduidelijking gevraagd of u wel nog financieel werd ondersteund hoewel u al een verblijfskaart had, antwoordde u bevestigend (CGVS 19/20000, p.9). Ook Ka. beaamde dat (CGVS 19/20001, p.10). Daarnaast hebben u en uw familie ook steeds onderdak gehad in Athene, eerst in een kraakpand van een organisatie die opkomt voor vluchtelingen en daarna bij een kennis (CGVS 19/20000, p.6-8 en CGVS 19/20001, p.6).

Voorts verklaarde u dat uw kinderen niet konden studeren in Griekenland (CGVS 19/20000, p.12). U stelde dat E., Ka., K. en A. enkel Engelse les kregen in het gekraakte hotel waar jullie verbleven (CGVS 19/20000, p.9 en p.12-13). Ka. verklaarde evenwel dat ze een maand Griekse les kreeg in het hotel en dat K. en A., die nog minderjarig zijn, ongeveer een jaar naar een Griekse school in Athene zijn gegaan (CGVS 19/20001, p.9-10). Ka. erop gewezen dat u had verklaard dat zij en haar broers en zussen enkel Engelse les hadden gekregen, repliceerde ze dat u niets weet over de schoolvakken (CGVS 19/20001, p.10). Aldus blijkt uit bovenstaande dat uw minderjarige kinderen wel degelijk school konden lopen in Griekenland.

U heeft diabetes, een hoge cholesterol en last van maagpijn. U meende dat u in Griekenland niet voldoende geld kreeg om uw medische behandeling te kunnen betalen (CGVS 19/20000, p.8). Eerder tijdens het onderhoud had u evenwel gesproken over medische documenten die u had gekregen in Griekenland (CGVS 19/20000, p.2). U er aldus op gewezen dat u wel naar de arts bent gegaan in Griekenland, bevestigde u dat (CGVS 19/20000, p.10). Gevraagd of u er vaak naar de dokter ging, repliceerde u dat u elke maand ging (CGVS 19/20000, p.10). Gevraagd of u er medicatie kreeg, antwoordde u opnieuw positief (CGVS 19/20000, p.10). Samengevat dat u in Griekenland medische verzorging kreeg en gevraagd waarom u dan had gezegd dat u geen medische behandeling kon betalen, kwam u niet verder dan te herhalen dat u er naar de dokter ging en medicatie kreeg (CGVS 19/20000, p.10).

Verder wezen u en Ka. nog op problemen met de politie op Lesbos (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4-5). Ka. vertelde dat zij en haar broers en zussen na twee weken in het kamp Moria te hebben verbleven, samen met andere verzoekers op het Sapphous plein in Mytilini zijn gaan protesteren tegen de slechte levensomstandigheden in het kamp (CGVS 19/20001, p.4-5). Tijdens het twee à drie maanden durende protest werden ze hardhandig aangepakt door rechtse groepen en de politie (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4-6). Volgens Ka. werd K. gearresteerd door de politie omdat hij foto's had genomen van de burgemeester van Mytilini (CGVS, p.5 en p.7). Hij werd evenwel weer vrijgelaten na tussenkomst van een antifascistische beweging (CGVS, p.5 en p.7). Ka. zelf, evenals haar vier broers en oudste zus, werd geslagen met als doel hen te verwijderen van het plein (CGVS, p.6). U en Ka. stelden dat R. en S. medische zorgen nodig hadden en naar het ziekenhuis werden gebracht (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.7). Beiden hadden rug- en knieklachten (CGVS 19/20001, p.7). Ka. gaf evenwel zelf aan dat S. al rugproblemen had sinds een auto-ongeval in Afghanistan en dat R. ook al langer pijn had aan zijn rug, veroorzaakt door vroeger werk dat hij had gedaan (CGVS 19/20001, p.7). Voorts verklaarde Ka. dat de Griekse autoriteiten een klacht hadden ingediend tegen de betogers, onder hen ook Q., G., R. en S. die nu nog in Griekenland zijn, omwille van het 'zitten op straat' (CGVS 19/20001, p.4 en p.7-9). Ze gaf aan dat u een tijd terug samen met twee zonen en S. naar Lesbos was gereisd om de rechtszaak bij te wonen maar dat de zaak toen was uitgesteld tot oktober 2019 vanwege de afwezigheid van de politie in de rechtbank

(CGVS 19/20001, p.8). Ka. stelde dat zijzelf in 2017 nog minderjarig was maar dat haar naam recent ook mee op de lijst van beklaagden werd gezet (CGVS 19/20001, p.7). S. zou dit hebben vernomen van jullie advocaat in Griekenland (CGVS 19/20001, p.8). Er werd gevraagd om al de officiële documenten betreffende de rechtszaak over te maken aan het CGVS maar tot op heden werd er geen enkel stuk neergelegd dat bewijst dat iemand van uw kinderen in Griekenland voor de rechtbank werd gedaagd naar aanleiding van hun deelname aan het protest in Mytilini in 2017 (CGVS 19/20001, p.8-9). Wat er ook van zij, zoals blijkt uit het artikel van Deportation Monitoring Aegean dat jullie na het persoonlijk onderhoud via jullie advocaat hebben overgemaakt, zijn twaalf van de dertien beklaagden in voornoemde zaak op 12 oktober 2019 vrijgesproken. Eén persoon werd veroordeeld tot een voorwaardelijke straf van drie maanden omwille van verzet tijdens zijn/haar arrestatie.

Ten slotte verwees u nog naar twee incidenten waarbij uw dochters in Athene werden belaagd door onbekende mannen (CGVS 19/20000, p.11). U stelde dat ze twee keer werden gestopt door een groep jongens die hen aanraakten en hen wilden meenemen (CGVS 19/20000, p.11-12). Volgens uw verklaringen kwam de politie ter plaatse, hebben uw dochters het probleem uitgelegd en zich geïdentificeerd en zei de politie dat ze de zaak zouden opvolgen (CGVS 19/20000, p.11). U stelde evenwel dat – hoewel jullie klacht hadden ingediend – de politie niets om jullie gaf en niets heeft gedaan (CGVS 19/20000, p.11). Ter verduidelijking gevraagd of de politie er twee keer werd bij geroepen, beaamde u dat en herhaalde u dat ze niets hebben gedaan (CGVS 19/20000, p.12). Gevraagd waarom u zegt dat de politie niets heeft gedaan, kwam u niet verder dan te stellen dat uw dochters bang waren en dat ze niet naar buiten konden gaan (CGVS 19/20000, p.12). Gevraagd of jullie de politie later nog hebben gecontacteerd over de zaak, antwoordde u negatief en stelde u dat de politie jullie nummer opschreef en zei dat ze jullie zouden bellen als er nieuws was maar dat ze nooit hebben gebeld (CGVS 19/20000, p.12). Ook Ka. verklaarde dat de politie niets heeft gedaan toen haar zussen problemen hadden in Griekenland (CGVS 19/20001, p.10). Uit bovenstaande blijkt evenwel dat de autoriteiten wel degelijk ter plaatse zijn gekomen. Uit het enkele feit dat de klacht die werd ingediend niet (onmiddellijk) leidde tot een concrete actie of een resultaat kan bezwaarlijk aanzien worden als een onwil vanwege de autoriteiten om u bescherming te verlenen.

Wat betreft uw verklaring dat er in Athene een Afghaans meisje – wiens naam u niet kent – zou zijn ontvoerd door onbekenden (CGVS 19/20000, p.11-12), dient erop gewezen te worden dat dit beweerde incident geen betrekking heeft op u, noch op uw familieleden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde Griekse verblijfskaarten – A. raakte haar kaart onderweg naar België kwijt – en de Afghaanse paspoorten van u en uw kinderen, zijn niet van dien aard een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de videobeelden, foto's en internetlinks aangaande de slechte levensomstandigheden in het kamp Moria op Lesbos en het protest in Mytilini van eind 2017 en het poëzieboekje gemaakt door vrouwelijke verzoekers, dient er opgemerkt te worden dat jullie verblijf op Lesbos en deelname aan het protest niet ter discussie staan. Zoals hierboven aangegeven, blijkt hieruit evenwel geen vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat het verzoek om internationale bescherming van uw meerderjarige dochter Ka. Q. (CGVS 19/20000 19/20001 en O.V. 8.887.397) eveneens niet-ontvankelijk werd beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, aangezien u in Griekenland over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt.

(...)”

De tweede bestreden beslissing, dit is de niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen ten aanzien van de vierde verzoekster, Q. Ka., luidt als volgt:

“(...)”

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Tadzjiekse van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. De ouders van uw ouders zijn afkomstig uit Tadzjikistan maar migreerden naar Helmand in Afghanistan. Later zijn uw ouders vanwege een landconflict met de taliban van Afghanistan naar Iran verhuisd. U bent geboren in Iran en was er achtereenvolgens met uw familie woonachtig in Zahedan en Teheran. Jullie werden twee keer naar Afghanistan gedeporteerd maar keerden telkens terug naar Iran. Ongeveer twee jaar geleden besloten u, uw moeder en zeven broers en zussen Iran te verlaten omwille van de moeilijke levensomstandigheden aldaar. Uw vader is met twee zussen en een broer in Iran gebleven. De reisweg was te zwaar voor hem.

U, uw moeder en uw broers Q., Qa., G. en R. en zussen A., S. en E. reisden via Turkije naar Griekenland. In oktober 2017 kwamen jullie aan op Lesbos. Jullie verbleven er in het kamp Moria. De situatie in het kamp was evenwel zeer zwaar. U en uw broers en zussen gingen samen met andere verzoekers om internationale bescherming op het Sapphous plein in Mytilini protesteren. Jullie en de andere betogers werden belaagd door rechtse groepen en de politie. Uiteindelijk kregen jullie de toestemming om naar het Griekse vasteland te reizen. Jullie installeerden zich in december 2017 in Athene in het gekraakte City Plaza hotel, een ‘squat’. In januari 2018 verkregen jullie in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus. Het leven was er evenwel moeilijk daar jullie geen werk vonden. Jullie vernamen ondertussen dat de Griekse autoriteiten een klacht hadden ingediend tegen uw broers en zussen en andere betogers omwille van hun deelname aan het protest op het Sapphous plein in Mytilini. Ook werden uw zussen op straat lastiggevallen door onbekende mannen. Een paar dagen voor jullie vertrek uit Griekenland werd het gekraakte hotel ontruimd door de Griekse autoriteiten. U en uw familie kregen onderdak bij een Engelse vriendin in Athene.

Met het oog op een betere toekomst besloten jullie te vertrekken uit Griekenland. Jullie hadden evenwel niet de financiële middelen om allemaal samen verder te reizen. Met geleend geld vlogen u, uw moeder F. (CGVS 19/20000 en O.V. 8.887.383), uw minderjarige zus A. en uw minderjarige broer Q. naar Frankrijk. Jullie reisden vervolgens met de bus naar België. Op 31 juli 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in. Uw zus E. (CGVS 19/20000 19/23333 en O.V. 8.911.050)

reisde later naar België en diende hier op 19 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U heeft recent via uw zus S. vernomen dat uw naam ook op de lijst werd gezet van beklaagden inzake de bezetting van het Sapphous plein in Mytilini daar u meerderjarig was geworden.

Ter ondersteuning van uw verzoek en dat van uw moeder, uw zus A. en broer K., legden jullie de Griekse verblijfskaarten van u, uw moeder en K. neer en de Afghaanse paspoorten van u, uw moeder, A. en K. Na het persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat nog per mail videobeelden en foto's over van het protest in Mytilini eind 2017 waaraan u en uw zussen en broers hebben deelgenomen, verschillende internetlinks met (video)beelden aangaande de situatie in het kamp Moria op Lesbos en het protest in Mytilini en een artikel over de rechtszaak naar aanleiding van het protest. Ook stuurde uw advocaat nog 'The Moria Issue' van 'The Plaza Girls Magazine' door, een boekje gemaakt door vrouwelijke verzoekers tijdens hun verblijf in het kamp Moria.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

U en uw moeder F. Q. (CGVS 19/20000 en O.V. 8.887.383) baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. In het kader van het verzoek van uw moeder werd volgende beslissing genomen:

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen, die van Ka., de door jullie neergelegde stukken en de documenten in jullie administratief dossier, blijkt dat u en uw kinderen de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (CGVS 19/20000, p.8 en p.12, CGVS 19/20001, p.1 en p.4, groene map en blauwe map).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van jullie verzoek om internationale bescherming doen u en uw dochter Ka. vooreerst jullie moeilijke levensomstandigheden in Griekenland gelden.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale

infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U en uw dochter Ka. verwezen vooreerst naar problemen in het kamp Moria (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4). Jullie stelden dat het kamp geenszins veilig was, en al zeker niet voor vrouwen, dat er werd gevochten, verkracht en dat mannen video's maakten van vrouwen in de toiletten (CGVS 19/20000, p.6, p.13 en CGVS 19/20001, p.4). Aan Ka. gevraagd of zij persoonlijke problemen heeft gekend in het kamp, repliceerde ze evenwel dat jullie er geen persoonlijke problemen hebben gehad (CGVS 19/20001, p.5). Wat betreft de slechte levensomstandigheden op Lesbos, dient er opgemerkt te worden dat jullie na drie maanden naar het Griekse vasteland werden gestuurd (CGVS 19/20000, p.6-7 en CGVS 19/20001, p.4-6).

Wat betreft jullie verblijf in Athene, verklaarde u dat uw kinderen er geen werk vonden, dat jullie er door het gebrek aan financiële middelen geen woning konden huren en jullie er aldus geen toekomst zagen (CGVS 19/20000, p.8). Uzelf heeft evenwel nooit naar werk gezocht maar u stelde dat uw zonen die nu nog in Griekenland zijn en in Iran als mecaniciens hebben gewerkt, in Athene tevergeefs naar een job hebben gezocht (CGVS 19/20000, p.8). Ze zouden een kleine maand op de tomatenvelden van een Pakistaan hebben gewerkt maar zijn daarmee gestopt toen ze niet werden betaald (CGVS 19/20000, p.9 en CGVS 19/20001, p.10). Ka. verklaarde dat ze aan organisaties als Caritas, Melissa en Solidariteit haar cv had overhandigd in de hoop dat zij werk voor haar konden vinden maar zonder resultaat (CGVS 19/20001, p.10). Ze wees erop dat het voor de Grieken zelf ook niet gemakkelijk was om werk te vinden (CGVS 19/20001, p.10). Het feit dat uw kinderen niet onmiddellijk werk vonden in Griekenland, houdt geen vervolging in zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ter zake dient bovendien nog opgemerkt te worden dat jullie in Griekenland wel geldelijk werden ondersteund (CGVS 19/20000, p.8 en CGVS 19/20001, p.10). U verklaarde dat elk volwassen gezinslid 150 euro per maand kreeg en elk minderjarig gezinslid 50 euro (CGVS 19/20000, p.8). Gevraagd of u tot aan uw vertrek naar België financieel werd ondersteund in Griekenland, antwoordde u positief. U gaf aan dat andere verzoekers die verblijfskaarten hadden verkregen geen geldelijke steun meer kregen maar nog eens ter verduidelijking gevraagd of u wel nog financieel werd ondersteund hoewel u al een verblijfskaart had, antwoordde u bevestigend (CGVS 19/20000, p.9). Ook Ka. beaamde dat (CGVS 19/20001, p.10). Daarnaast hebben u en uw familie ook steeds onderdak gehad in Athene, eerst in een kraakpand van een organisatie die opkomt voor vluchtelingen en daarna bij een kennis (CGVS 19/20000, p.6-8 en CGVS 19/20001, p.6).

Voorts verklaarde u dat uw kinderen niet konden studeren in Griekenland (CGVS 19/20000, p.12). U stelde dat E., Ka., K. en A. enkel Engelse les kregen in het gekraakte hotel waar jullie verbleven (CGVS 19/20000, p.9 en p.12-13). Ka. verklaarde evenwel dat ze een maand Griekse les kreeg in het hotel en dat K. en A., die nog minderjarig zijn, ongeveer een jaar naar een Griekse school in Athene zijn gegaan (CGVS 19/20001, p.9-10). Ka. erop gewezen dat u had verklaard dat zij en haar broers en zussen enkel Engelse les hadden gekregen, repliceerde ze dat u niets weet over de schoolvakken (CGVS 19/20001, p.10). Aldus blijkt uit bovenstaande dat uw minderjarige kinderen wel degelijk school konden lopen in Griekenland.

U heeft diabetes, een hoge cholesterol en last van maagpijn. U meende dat u in Griekenland niet voldoende geld kreeg om uw medische behandeling te kunnen betalen (CGVS 19/20000, p.8). Eerder

tijdens het onderhoud had u evenwel gesproken over medische documenten die u had gekregen in Griekenland (CGVS 19/20000, p.2). U er aldus op gewezen dat u wel naar de arts bent gegaan in Griekenland, bevestigde u dat (CGVS 19/20000, p.10). Gevraagd of u er vaak naar de dokter ging, repliceerde u dat u elke maand ging (CGVS 19/20000, p.10). Gevraagd of u er medicatie kreeg, antwoordde u opnieuw positief (CGVS 19/20000, p.10). Samengevat dat u in Griekenland medische verzorging kreeg en gevraagd waarom u dan had gezegd dat u geen medische behandeling kon betalen, kwam u niet verder dan te herhalen dat u er naar de dokter ging en medicatie kreeg (CGVS 19/20000, p.10).

Verder wezen u en Ka. nog op problemen met de politie op Lesbos (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4-5). Ka. vertelde dat zij en haar broers en zussen na twee weken in het kamp Moria te hebben verbleven, samen met andere verzoekers op het Sapphous plein in Mytilini zijn gaan protesteren tegen de slechte levensomstandigheden in het kamp (CGVS 19/20001, p.4-5). Tijdens het twee à drie maanden durende protest werden ze hardhandig aangepakt door rechtse groepen en de politie (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4-6). Volgens Ka. werd K. gearresteerd door de politie omdat hij foto's had genomen van de burgemeester van Mytilini (CGVS, p.5 en p.7). Hij werd evenwel weer vrijgelaten na tussenkomst van een antifascistische beweging (CGVS, p.5 en p.7). Ka. zelf, evenals haar vier broers en oudste zus, werd geslagen met als doel hen te verwijderen van het plein (CGVS, p.6). U en Ka. stelden dat R. en S. medische zorgen nodig hadden en naar het ziekenhuis werden gebracht (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.7). Beiden hadden rug- en knieklachten (CGVS 19/20001, p.7). Ka. gaf evenwel zelf aan dat S. al rugproblemen had sinds een auto-ongeval in Afghanistan en dat R. ook al langer pijn had aan zijn rug, veroorzaakt door vroeger werk dat hij had gedaan (CGVS 19/20001, p.7). Voorts verklaarde Ka. dat de Griekse autoriteiten een klacht hadden ingediend tegen de betogers, onder hen ook Qa., G., R. en S. die nu nog in Griekenland zijn, omwille van het 'zitten op straat' (CGVS 19/20001, p.4 en p.7-9). Ze gaf aan dat u een tijd terug samen met twee zonen en S. naar Lesbos was gereisd om de rechtszaak bij te wonen maar dat de zaak toen was uitgesteld tot oktober 2019 vanwege de afwezigheid van de politie in de rechtbank (CGVS 19/20001, p.8). Ka. stelde dat zijzelf in 2017 nog minderjarig was maar dat haar naam recent ook mee op de lijst van beklaagden werd gezet (CGVS 19/20001, p.7). S. zou dit hebben vernomen van jullie advocaat in Griekenland (CGVS 19/20001, p.8). Er werd gevraagd om al de officiële documenten betreffende de rechtszaak over te maken aan het CGVS maar tot op heden werd er geen enkel stuk neergelegd dat bewijst dat iemand van uw kinderen in Griekenland voor de rechtbank werd gedaagd naar aanleiding van hun deelname aan het protest in Mytilini in 2017 (CGVS 19/20001, p.8-9). Wat er ook van zij, zoals blijkt uit het artikel van Deportation Monitoring Aegean dat jullie na het persoonlijk onderhoud via jullie advocaat hebben overgemaakt, zijn twaalf van de dertien beklaagden in voornoemde zaak op 12 oktober 2019 vrijgesproken. Eén persoon werd veroordeeld tot een voorwaardelijke straf van drie maanden omwille van verzet tijdens zijn/haar arrestatie.

Ten slotte verwees u nog naar twee incidenten waarbij uw dochters in Athene werden belaagd door onbekende mannen (CGVS 19/20000, p.11). U stelde dat ze twee keer werden gestopt door een groep jongens die hen aanraakten en hen wilden meenemen (CGVS 19/20000, p.11-12). Volgens uw verklaringen kwam de politie ter plaatse, hebben uw dochters het probleem uitgelegd en zich geïdentificeerd en zei de politie dat ze de zaak zouden opvolgen (CGVS 19/20000, p.11). U stelde evenwel dat – hoewel jullie klacht hadden ingediend – de politie niets om jullie gaf en niets heeft gedaan (CGVS 19/20000, p.11). Ter verduidelijking gevraagd of de politie er twee keer werd bij geroepen, beaamde u dat en herhaalde u dat ze niets hebben gedaan (CGVS 19/20000, p.12).

Gevraagd waarom u zegt dat de politie niets heeft gedaan, kwam u niet verder dan te stellen dat uw dochters bang waren en dat ze niet naar buiten konden gaan (CGVS 19/20000, p.12). Gevraagd of jullie de politie later nog hebben gecontacteerd over de zaak, antwoordde u negatief en stelde u dat de politie jullie nummer opschreef en zei dat ze jullie zouden bellen als er nieuws was maar dat ze nooit hebben gebeld (CGVS 19/20000, p.12). Ook Ka. verklaarde dat de politie niets heeft gedaan toen haar zussen problemen hadden in Griekenland (CGVS 19/20001, p.10). Uit bovenstaande blijkt evenwel dat de autoriteiten wel degelijk ter plaatse zijn gekomen. Uit het enkele feit dat de klacht die werd ingediend niet (onmiddellijk) leidde tot een concrete actie of een resultaat kan bezwaarlijk aanzien worden als een onwil vanwege de autoriteiten om u bescherming te verlenen.

Wat betreft uw verklaring dat er in Athene een Afghaans meisje – wiens naam u niet kent – zou zijn ontvoerd door onbekenden (CGVS 19/20000, p.11-12), dient erop gewezen te worden dat dit beweerde incident geen betrekking heeft op u, noch op uw familieleden.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde Griekse verblijfskaarten – A. raakte haar kaart onderweg naar België kwijt – en de Afghaanse paspoorten van u en uw kinderen, zijn niet van dien aard een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen. Wat betreft de videobeelden, foto's en internetlinks aangaande de slechte levensomstandigheden in het kamp Moria op Lesbos en het protest in Mytilini van eind 2017 en het poëzieboekje gemaakt door vrouwelijke verzoekers, dient er opgemerkt te worden dat jullie verblijf op Lesbos en deelname aan het protest niet ter discussie staan. Zoals hierboven aangegeven, blijkt hieruit evenwel geen vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient ook voor u te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, aangezien u in Griekenland over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt.

(...)”

2. Over de rechtspleging

De derde verzoekster, mevrouw Q. A., is blijkens de stukken van het administratief dossier (zie kopie paspoort) geboren op 1 januari 2002. Zij is tijdens de loop van de procedure bijgevolg meerderjarig geworden. Vanaf het ogenblik van de meerderjarigheid is aan de wettelijke vertegenwoordiging dan ook een einde gekomen en kan de eerste verzoekster (samen met haar echtgenoot) dus niet meer voor haar optreden. Vanaf dat ogenblik verliezen de ouders hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers en de daarmee samenhangende procesbevoegdheid en wordt de meerderjarig geworden verzoekende partij geacht het proces in eigen naam – en overigens zonder enige vormvereiste – verder te zetten (cf. RvS 24 november 2010, nr. 209.129).

De derde verzoekster wordt zodoende geacht het beroep in eigen naam verder te zetten.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6, §3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van *“het recht op tegenspraak, het recht van de verdediging en het beginsel van de wapengelijkheid tussen partijen”*.

De verzoekers brengen een beknopte samenvatting naar voor van de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen en betogen voorts als volgt:

“1. Kritiek van de redenen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

2.1. ALGEMEEN

Artikel 57/6. §3, eerste lid. 3° stelt :

(...)

Dit vormt een omzetting van artikel 33. lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming:

“2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet ontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend ”

Uit de bewoording van deze bepalingen blijkt dat dit geen gebonden bevoegdheid is. Het CGVS kan maar moet de aanvraag tot internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren. Bijgevolg beschikt hij over een zekere appreciatiemarge die hij, conform de algemene beginselen van administratief recht, moet uitoefenen. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zijn beslissing nauwkeurig voorbereidt. Het CGVS moet dus alle elementen in overweging nemen om zijn beslissing te nemen.

De Memorie van toelichting verduidelijkt:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven.

Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming."

Daarnaast moet er worden onderlijnd dat er op het CGVS een samenwerkingsplicht heeft. In artikel 48/6, eerste lid. §1 wordt er gesteld :

"De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."

De mogelijkheid om een verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren is een toepassing van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de landen die deel maken van de Europese Unie. Men kan er inderdaad, in principe, van uitgaan dat ieder persoon die een statuut van internationale bescherming in een Europees land heeft verkregen over gelijkaardige rechten beschikt. Dat mag worden vermoed.

Echter, is dit vermoeden niet onomkeerbaar.

Het Hof van Justitie heeft in haar arrest HvJ. C-297/17. 19/03/2019. Ibrahim. Sharqawi e.a. en Magamadov de toepassing van artikel 33 Procedurerichtlijn besproken op personen met een internationale beschermingsstatus in een EU-lidstaat die een asielaanvraag in een andere lidstaat indienen:

"(...)"

In het kader van zijn appreciatiemarge moet de Commissaris-generaal de situatie van de begunstigde van een internationale bescherming onderzoeken en in overweging nemen. Het louter hebben verkregen van een statuut van internationale bescherming volstaat dus niet om het CGVS toe te laten een aanvraag als niet ontvankelijk te verklaren. Hij moet de situatie van de begunstigde van een internationale bescherming in het land waar de bescherming toegekend werd in overweging nemen vooraleer hij zijn verzoek beschouwt als niet ontvankelijk.

Het CGVS erkent ook dat de socio-economische factoren en de naleving van de rechten van de verzoeker in het land waar hij een beschermingsstatuut verkreeg van belang is aangezien hij in zijn beslissing verwijst naar het vermoeden dat de rechten van verzoeker als begunstigde van de subsidiaire bescherming in Griekenland verzekerd worden, en somt als inhoud van deze rechten zijn verblijfsrecht, de toegang tot werkgelegenheid, sociale zekerheid, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Dat komt overeen met de rechten opgesomd van artikel 20 t.e.m 35 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Het principe achter de toekenning van deze rechten is dat het statuut van internationale bescherming niet alleen een verblijfstitel met zich meebrengt maar ook verschillende socio-economische rechten waarvan het doel is om de beschermde persoon de kans te geven zijn leven opnieuw op te bouwen nadat hij gedwongen zijn land van verblijf en nationaliteit moest verlaten.

Het louter feit dat er verschillen bestaan wat de socio-economische toestand van personen die van een internationale beschermingsstatuut beschikken, en dit in functie van het land waarin zij dit statuut verkregen hebben is op zich uiteraard geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De accumulatie van verschillende tekortkomingen kan wel aanleiding geven tot een schending van deze bepalingen.

De naleving door de Griekse autoriteiten van de artikelen 20 en volgende van de richtlijn 2011/95 moet in concreto plaatsvinden en het cumulatief effect op verzoeker en zijn familie moet in het licht van artikel

3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest onderzocht worden rekening houdende met de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn familie.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt foltering, onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het Europees hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (vaste rechtspraak).

Om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen moetende onmenselijke of slecht behandelingen een minimumniveau van hardheid en ernst vertonen. De beoordeling van dit niveau is echter relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de leeftijd van de betrokkene persoon, de duur van de behandeling en de fysieke en mentale gevolgen ervan.

Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering, vernederende en onmenselijke behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij.

Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde draagwijdte als artikel 3 van het EVRM.

2.2. IN CASU

Er dient er te worden nagegaan wat de levensomstandigheden voor personen die van de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland zijn, rekening houdende met de algemene situatie voor deze groep van personen in dit land en de persoonlijke ervaring van verzoeksters en het gezin.

Verzoekster verwijt enerzijds het CGVS dat er absoluut geen rekening werd gehouden met het zeer kwetsbaar profiel van eerste verzoekster en haar kinderen, noch met hun concrete situatie.

Zij is 61 jaar oud en moeder van 11 kinderen (!), waarvan 2 minderjarig. Zij is ongeschoold en lijdt aan diabetes mellitus type II en een hoge bloeddruk. Hierdoor dient zij een specifiek voedingspatroon te hanteren en een gezonde levensstijl, die onmogelijk combineerbaar zijn met de preciaire leefomstandigheden waarin zij zich bevond en een pejoratieve invloed heeft op haar gezondheid. Zij is weinig zelfredzaam, kan niet tellen (zij kent de leeftijd van haar eigen kinderen niet), lezen noch schrijven en dient in alle instanties bijgestaan te worden door haar kinderen.

Van haar 11 kinderen verblijven er 3 in Iran, 3 in Griekenland en 5 in België, meer bepaald Ka. (tweede verzoekster), A. en K., ook betrokken in huidige procedure. Haar dochter E. diende een aanvraag internationale bescherming in op 19 september 2019 en haar zoon R. diende op 7 november 2019 zijn aanvraag in in België.

Verzoekster en haar kinderen zijn allen getraumatiseerd door de omstandigheden waarin zij hebben moeten leven zowel in Iran als in Griekenland. Zij hebben psychologische bijstand aangevraagd in België.

Zij laten de volgende elementen gelden:

a) Zij zijn terecht gekomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie waarbij hen geen woonst werd toegekend (ook na hun erkenning in januari 2018 verbleven zijn in een kraakpand) en zij met de beperkte geldelijke tussenkomst die zij ontvingen niet in staat waren in basisvoorzieningen te voorzien;

Dit element wordt niet betwist door de tegenpartij, die echter meent dat zij "uw familie steeds onderdak heeft gehad in Athene, eerst in een kraakpand van een organisatie die opkomt voor vluchtelingen en daarna bij een kennis." Het CGVS gaat hier totaal voorbij aan het feit dat de opvang niet door de Griekse staat werd aangeboden en verzoeksters bovendien in een kraakpand woonden, onder permanente bedreiging van een uitzetting, hetgeen uiteindelijk ook gebeurde op 9 juni 2018.

Daarop werden zij geïnformeerd dat zij niet allen in het "Lavrio/Sounio" kamp konden verblijven aangezien zij een te groot gezin zijn van 15 personen. De oplossing bij een kennis was slechts een oplossing beperkt in de tijd, zodat verzoeksters genoodzaakt waren het land te verlaten en onderdak te zoeken in België.

Deze informatie zoals verschaft door verzoeksters wordt bevestigd door algemene landeninformatie, zoals hier geciteerd:

AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update:

" Beneficiaries of international protection have access to accommodation under the conditions and limitations applicable to third-country nationals residing legally in the country. In practice, however, there are generally limited accommodation places for homeless people in Greece and no shelters dedicated to recognised refugees or beneficiaries of subsidiary protection. There is also no provision for financial support for living costs. " (p. 185).

"According to OCR s experience, those in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or reside in abandoned houses or overcrowded apartments, which are on many occasions sublet. Pro Asyl and Refugee Support Aegean also document cases of recognised beneficiaries of international protection living under deplorable conditions, including persons returned from other EU countries" (p. 185- 186).

"Pro Asyl and Refugee Support Aegean have documented homelessness or stay in precarious conditions in squats in Athens without access to electricity or water. An illustrative case is that of a vulnerable four-member family of refugees returned from Switzerland at the end of August 2018. Upon their return to Greece, the family ended up homeless, was denied crucial benefits and the two parents could not find employment. According to the findings of the organisations, "refugees still have no secure and effective access to shelter, food, the labour market and healthcare including mental health care. International protection status in Greece cannot guarantee a dignified life for beneficiaries of protection and is no more than protection 'on paper" (p. 187).

Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece:

The current living conditions of beneficiaries of international protection in Greece are alarming, as beneficiaries do not only suffer from the lack of integration prospects into Greek society, but they are often faced with inadequate living conditions and humanitarian standards, a precarious socio-economic situation, and even have problems in securing their very existence. Such a situation undermines the effectiveness of the provided protection in line with The 1951 Refugee Convention and European law. (...) " (p. 2)

"They are left to survive by their own means without any financial or social support or any further targeted integration measures. Equal access to social rights as Greek nationals is in practice not secured by the Greek State (and sometimes not even foreseen by law). Most of them are not properly informed on their rights and obligations. In many cases they face serious restrictions by law and practice to access social benefits and encounter severe difficulties in effectively accessing the health and education system. In an official information document distributed by the Greek Asylum Service beneficiaries of international protection are informed that the state cannot offer them shelter, nor can it guarantee social benefits or access to the labor market. " (p. 3)

The situation is getting worse for the many vulnerable groups, such as children, the elderly, people suffering from health problems, families, and others in need of protection.

Living under such conditions, the beneficiaries of international protection are easily targeted and suffer from security problems, violence (in particular gender-based violence against women and children), exploitation and racist attacks. " (p. 5)

" Consequently, beneficiaries of international protection in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or live in abandoned places or overcrowded apartments under deplorable conditions, often without access to electricity, toilets or running water. Some end up living in the streets, others are in constant danger of eviction. No alternatives are provided to them and no prospects for the future. Many survive only due to the help and support of others. " (p. 15)

Pro Asyl and Refugee Support Aegean. Legal Note on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece, Update:

"In practice, refugees still have no secure access to shelter, food, medical and psychological treatment, or to the labour market. It is still the case that protection for recognized refugees in Greece exists only on paper", (p. 3).

"RSA/ PRO ASYL is not aware of any case of a returnee beneficiary of international protection who, upon arrival, has been provided by the competent authorities with an apartment under the UNHCR scheme or has been officially referred to a refugee site in the Attiki region or elsewhere in the mainland. Furthermore no returned refugee has received information about accommodation or has been granted a cash allowance ". fp. 4).

"On the contrary: RSA/PRO ASYL follows up on such cases of returnees from other European countries to Greece (Athens) and documents their life as homeless or under substandard conditions in squats in Athens or in abandoned buildings without access to electricity or water ". (p 4-5).

"Regarding the existing shelters for homeless people in Athens, which are supposed to give temporary shelter to returnees with international protection (for a few days to up to three months or, exceptionally, for more time):

(...) All the shelters had restricted capacities. At the time of our research they were either full or had pending waiting lists of people to be accommodated. In general, all the existing shelters do not provide interpretation services and do not accommodate people who cannot speak Greek or English, (p. 6-7).

"RSA/PRO ASYL conclude that in case of their return, beneficiaries of international protection (if they do not have private support), will face a real risk of living in the streets. It is clear that the existing temporary shelters have restricted capacity and that there is no provision for homeless refugees who do not communicate in Greek or English. During the period of our research, it would have been impossible for recognized refugees to be accommodated, even temporarily", (p. 7).

b) Verzoeksters waren volledig afhankelijk van tijdelijke steun door ESTIA en dit buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, gelet op het feit dat zij zich niet konden integreren op de arbeidsmarkt

Verder meent het CG VS dat zij wel degelijk "geldelijk werden ondersteund" en dat het feit dat de kinderen van verzoekster "niet onmiddellijk werk vonden" geen reëel risico inhoudt op ernstige schade.

De uitkering waar verzoekster en haar kinderen van genoten. 150 euro voor een volwassene en 50 voor een minderjarige, is geen sociale bijstand, maar deel van het ondersteuningssysteem genaamd European Emergency Support to Integration and Accommodation gefinancierd door de Europese Commissie. Zij is enkel bedoeld voeding, transport, school en kledij te dekken en niet de accommodatie, die door de Griekse overheid voorzien dient te worden. Zij is onvoldoende om in een menswaardig bestaan te voorzien en bovendien beperkt in de tijd (6 maanden).

Verzoekster haalde reeds aan tijdens haar interview dat zij hoorde dat de uitkeringen ingetrokken werden. Haar zoon R., die recent toekwam in België, maakte het voorwerp uit van een zulke intrekking. Dit wordt bevestigd door bijgevoegde rapporten (stuk 5)

Er wordt verzoekster en haar kinderen verweten niet te werken terwijl zij overvloedig aantoonde bereid zijn te werken. Verzoekster zette uiteen dat haar zonen R. en G. in de informele sector op de tomatenvelden zijn gaan werken doch niet betaald werden en de autoriteiten hier niet tegen optraden. Ook tweede verzoekster zocht tevergeefs naar werk. Verzoekster is gezien haar gezondheidstoestand niet in staat te werken.

De situatie op de arbeidsmarkt wordt bevestigd door rapporten met landeninformatie:

Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe:

63. While welcoming the fact that the right of applicants for international protection to access the labour market is enshrined in Greek law, the Commissioner invites the Greek authorities to lift all remaining administrative obstacles to the effective implementation of this right. "

79. Under Greek law, refugees and beneficiaries of subsidiary protection have full and automatic access to the labour market and do not need to obtain a work permit. However, the Commissioner's attention

was drawn to the fact that they face the same obstacles as asylum seekers regarding the issuance of the Tax Registration Number (AFM), which hinders their access to the labour market and registration with the Unemployment Office of the Hellenic Manpower Employment Organisation (OAED). Naturally, they are also confronted with the general difficulties experienced by everyone seeking employment in Greece's shrinking market. Research among young Syrians, carried out by Solidarity Now, showed that only 7.25% were employed full time in Greece in 2017, of whom more than half worked without social security.

80. This difficult context leads many migrants to work in the informal economy in poor conditions, sometimes amounting to exploitation, as illustrated by the case concerning forty two Bangladeshi strawberry pickers on a farm in Manolada, which was the subject of a judgment of the European Court of Human Rights in 2017. Without work permits, they were subjected to forced labour by their employers, who failed to pay their wages and obliged them to work in difficult physical conditions under the supervision of armed guards. In its judgment, the Court found that the applicants' situation was one of human trafficking and forced labour, and held that the state had failed in its obligations to prevent the situation of human trafficking, to protect the victims, to conduct an effective investigation into the offences committed and to punish those responsible for the trafficking.

The Commissioner notes that, in its recommendations for the full compliance of the Greek State with this judgment, the Greek National Commission for Human Rights drew attention to the particular connection between trafficking in human beings for the purpose of labour exploitation and undeclared employment in Greece, and noted the link between labour exploitation in the agricultural sector and racist behaviour."

AIDA, Country Report: Greece, 2017 Update:

However, as mentioned in Reception Conditions: Access to the Labour Market, the current context of financial crisis, high unemployment rates and further obstacles that might be posed by competition with Greek-speaking employees, prevent the integration of beneficiaries into the labour market. Third-country nationals remain over-represented on the relevant unemployment statistical data. Similar to asylum seekers, beneficiaries of international protection face obstacles in the issuance of Tax Registration Number (AFM), which hinder their access to the labour market and registration with the Unemployment Office of OAED. " (p. 187-188).

Not all beneficiaries have access to social rights and welfare benefits. In practice, difficulties in access to rights stem from bureaucratic barriers, which make no provision to accommodate the inability of beneficiaries to submit certain documents such as family status documents, birth certificates or diplomas, or even the refusal of civil servants to grant them the benefits provided, contrary to the principle of equal treatment as provided by Greek and EU law. " (p. 189)

Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece:

"In practice, however, access to work for beneficiaries is almost impossible, since beneficiaries do not possess the same prerequisites as Greek citizens, such as language skills, social networks, geographic and cultural knowledge, psychological condition, and no national strategy or targeted measures or programs helping with employment and accessing the labour market are put in place by the responsible Greek authorities. Additionally, no mechanism to assess previous professional skills and qualifications exist, resulting in further barriers to access to work or to vocational training programs. Problems are compounded by the economic crisis and the high unemployment rate in Greece (which currently on March 2017 runs at over 23,5 %^{53F54}), which means that prospects for finding work are dire - especially for newcomers. " (p. 20-21)

c) De meerderjarige kinderen van verzoekster waren niet in staat waren naar school te gaan om de taal te leren;

Verweerder betwist dit door te stellen dat A. en K. een jaar naar school zijn gegaan in Athene. Verzoekster doelde echter op zichzelf en haar meerderjarige kinderen, die zo in de onmogelijkheid zijn zich te integreren in de maatschappij of op de arbeidsmarkt.

Het wordt bevestigd door het AIDA-rapport dat de taallessen zeer schaars zijn:

"A number of Greek language classes are provided by universities, civil society organisations and centres for vocational training. However, as noted by UNHCR, "the lack of Greek language classes, which most perceive to be required for integration, was a commonly referenced issue ". 905 A pilot

programme of Greek language courses funded by the Asylum, Migration and Integration Fund (AMIF) announced in January 2018 had not been implemented by the end of the year. (p. 188)

d) Verzoekster toonde verder aan dat zij slechts beperkte toegang had tot gezondheidszorg en de omstandigheden zodanige negatieve gevolgen hadden op hun mentale gezondheid

Verzoekster lijdt aan Diabetes Mellitis type II. Het CGVS zegt hiervan dat zij bevestigd heeft tijdens haar interview dat zij naar een dokter ging in Griekenland.

Verzoekster legt in het kader van huidig verzoekschrift haar "Health card" voor van de NGO "Médecins sans frontières" en dit aangezien zij niet terecht kon in het publieke gezondheidsnetwerk, (stuk 4)

Verder lijden verzoekster en haar kinderen aan mentale problemen omwille van alles wat zij doorgemaakt hebben. Zo zijn zij op Lesbos onder meer 2 weken in hongerstaking gegaan, hetgeen een enorme psychische impact heeft nagelaten.

Eerste verzoekster gaf dit aan tijdens haar interview (p. 10), tweede verzoekster barste verschillende malen in tranen uit tijdens haar interview.

Uit de landeninformatie blijkt wat betreft toegang tot de gezondheidszorg dat de toegang tot de publieke gezondheidszorg beperkt is en er bovendien geen psychische steun geboden wordt. Niets garandeert dan ook dat verzoekster en de kinderen in de toekomst toegang zullen hebben tot opvolging van haar gezondheidstoestand en toegang tot psychische hulp. Verzoekster meent in ieder geval dat dit aspect te weinig onderzocht is, rekening houdende met de impact die de medische situatie heeft op de twee minderjarige kinderen van verzoekster.

AIDA, Country report: Greece, 20/7 Update:

"Free access to health care for beneficiaries of international protection is provided under L 4368/2016. As mentioned in Reception Conditions: Health Care, in spite the favourable legal framework, actual access to health care services is hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as a result of the austerity policies followed in Greece, as well as the lack of adequate cultural mediators. The public health sector, which has been severely affected by successive austerity measures, is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services, be it of the local population or of migrants. Moreover, access to health is also impeded by obstacles with regard to the issuance of a Social Security Number (AMKA)" (p. 190).

Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece:

However, structural deficiencies (such as the lack of available information and qualified interpreters and cultural mediators) and the impact of the financial crisis on the health system (lack of funds for medicines, technical equipment, material and a lack of professional staff long waiting lists and increase of co-payments) complicate the access of beneficiaries to health care.

UNHCR records that: "Health professionals are not correctly informed on asylum seekers' and refugees' rights and documentation and they often refuse to treat them or refer them to specialists. There are many problems and complaints about insufficient provision of medicines. The lack of interpreters in hospitals and health services complicates the situation."

In its recent concluding observations on the second periodic report for Greece, the Committee on Economic, Social and Cultural rights noted that refugees, asylum seekers and undocumented migrants continue to encounter difficulties in gaining access to healthcare facilities, goods, services and information and expressed its concerns about the severe impact of the financial crisis on the health system, especially on the mental health sector." (p. 18)

"Limited access to and conditions of public mental health institutions are of "a particular problem", as UNHCR highlights. Beneficiaries of international protection with mental health problems face accommodation problems and a lack of appropriate mental health care". P. 8).

e) Zij waren bovendien persoonlijk het slachtoffer waren van verschillende racistische incidenten; Tweede verzoekster verwees naar het feit dat zij tijdens de aanhoudende protesten in Mvtilini hardhandig aangepakt werd door rechtse groepen en de politie.

Het CGVS beperkt zich in de bestreden beslissing tot de rechtszaak waar verzoekers het onderwerp van uitmaken, waar later verder op zal ingegaan worden, zonder verder aandacht te schenken aan de racistische ondertoon.

Verzoekster wenst in het kader van huidig verzoekschrift ook te verwijzen naar een incident dat plaatsvond op 5 september 2018 waarbij haar dochter E., terwijl zij aan het skateboarden was met de organisatie 'Free Movement Skateboarding', uitgejouwd werd door fascistische groepen waaronder Gouden Dageraad die de plaats bezet hebben en racistische slogans scandeerden en hierbij de kinderen van vluchtelingen viseerden, (stuk 5) Ook de zonen van verzoekster R. en G. werden op 28 oktober 2019 onrechtmatig in de boeien geslagen door de politie en uitgescholden en gevraagd werden terug te keren naar hun land. Na het controleren van hun identiteitsdocumenten op het politiekantoor werden zij weer vrijgelaten.

Dit algemeen racistisch klimaat en institutioneel racisme bij de overheidsdiensten wordt bevestigd door de rapporten.

Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe:

81. Racist violence targeting migrants remains a worrying phenomenon in Greece. In 2017, the Racist Violence Recording Network (RVRN) recorded 34 incidents against refugees or immigrants, including 26 assaults against men, 6 against women, and 2 against a "mixed group of victims ". The victims of the incidents recorded in 2017 came from Egypt (1), Algeria (3), Afghanistan (10), Guinea (1), Iraq (1), Iran (3), Morocco (2), Nigeria (1), Norway (Somalian origin) (1), Ukraine (1), Pakistan (5), Palestine (3) and Syria (4). A number of clashes between locals, including members of far-right groups, and migrants were also reported in the Aegean Islands in 2018.

82. The Commissioner is concerned about such persisting racist violence and about the emergence of new far-right violent groups

f) Tenslotte hebben zij hun recht op vrij meningsuiting uitgeoefend en werden zij hier onterecht strafrechtelijk voor vervolgd;

Het CGVS trekt in de bestreden beslissing de betrokkenheid van verzoeksters in twijfel en stelt dat er geen bewijzen zouden voorliggen dat zij in beschuldiging werden gesteld.

Het CGVS lijkt hier niet door te hebben dat er twee verschillende processen hangende zijn betreffende de betogingen waaraan de kinderen deelnamen. R., G., Qa. en S. werden in beschuldiging gesteld in het eerste proces, waarin een vonnis tussenkwam in oktober doch waartegen beroep werd aangetekend door het parket. Tweede verzoekster (Ka.), A., E. en K. moeten pas in januari voorkomen aangezien zij minderjarig waren op het moment van de feiten. Verzoekers legden verschillende krantenartikels voor waaruit hun betrokkenheid bleek. Zij zullen hun advocaat contacteren om stukken uit het strafdossier op te vragen.

Uit al deze elementen komt voort dat de omstandigheden waarin de familie diende te overleven onverenigbaar zijn met de menselijke waardigheid. Zij tonen voldoende aan de nodige stappen ondernomen te hebben om hieraan zelf te remediëren door middel van protesten, zoektocht naar werk etc doch tevergeefs.

Het Duits Federaal Grondwettelijk Hof is tot de conclusie gekomen dat de verwijdering van een persoon die over een vluchtelingenstatuut in Griekenland beschikt een schending zou inhouden rekening houdende van de algemene situatie voor deze groep van personen, de informatie over de socio-economische situatie, het niet bestaan van een functionerende ziekteverzekering en het niet bestaan van integratievoorzieningen en stelde dan ook dat er specifieke garanties moeten bekomen worden van de Griekse autoriteiten (stuk 7).

Ook uit de rechtspraak van Uw Raad d.d. 30 oktober 2019 blijkt dat personen zich in schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden met allerlei belemmeringen met betrekking tot toegang tot gezondheidszorg, hetgeen ook in casu het geval is:

"De Raad merkt op dat gelet op het feit dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende (levens)omstandigheden kunnen bevinden en geconfronteerd kunnen worden met allerlei belemmeringen met betrekking tot o.a. de toegang tot

gezondheidszorg, zoals blijkt uit de informatie bijgebracht door verzoekende partij per aanvullende nota van 21 oktober 2019 en de informatie gevoegd bij het verzoekschrift, en mede gelet op verzoekende partij haar ernstige medische situatie, zoals o.a. blijkt uit het recente medisch attest van 14 oktober 2019 door verzoekende partij neergelegd daags voor de zitting van 25 oktober 2019 –hieruit blijkt dat verzoekende partij behoeftig is aan neurologische opvolging en zeer binnenkort een nieuwe chirurgische ingreep dient te ondergaan-, verzoekende partij in Griekenland (mogelijks) zal terechtkomen in een situatie van onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande en in het bijzonder dus het gegeven dat verzoekende partij haar kwetsbare medische toestand verdere neurologische opvolg behoeft, in het kader waarvan op 15 november 2019 een operatie zou zijn gepland, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

Het komt toe aan de asielinstanties om na te gaan of er een risico bestaat dat verzoeker onderworpen zou zijn aan folteringen, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij kunnen zich in casu niet beperken tot algemene informatie.

Het statuut van vluchteling moet worden toegekend.

Ondergeschikt moet het statuut van subsidiaire bescherming toegekend worden.

Uiterst ondergeschikt moet de bestreden beslissing vernietigd worden en de aanvraag van verzoeker teruggestuurd worden naar het CG VS om de situatie in Griekenland verder te onderzoeken.”

3.2. Stukken

3.2.1. Naast de bestreden beslissingen en een bewijs inzake de kosteloze rechtsbijstand, voegen de verzoekers aan het verzoekschrift nog de volgende stukken toe:

- Health Card eerste verzoekster (inventaris, stuk 4);
- Rapport van Free movement skateboarding (inventaris, stuk 5);
- InfoMigrants “Changes ahead regarding cash assistance and accommodation for refugees in Greece” d.d. 22 maart 2019 (inventaris, stuk 6).

3.2.2. Ter terechtzitting leggen de verzoekers nog een aanvullende nota neer, waarbij zij nog een aantal stukken voegen:

- een attest d.d. 3 augustus 2020 met betrekking tot consultaties in het kader van een psychologische begeleiding van de vierde verzoekster (Q. Ka.);
- een mailbericht van 20 december 2019 van een psycholoog in verband met de doorverwijzing van Ka. via het CLB en een mailbericht van 11 december 2019 waarbij door het CLB melding wordt gemaakt van het opstarten van een psychologische begeleiding van de derde en de vierde verzoekster;
- een attest d.d. 31 januari 2020 met betrekking tot consultaties in het kader van een psychologische begeleiding van de derde verzoekster (Q. A.).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop.

3.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de Procedurerichtlijn), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Procedurerichtlijn beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid, vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit hetgeen hierna volgt, blijkt echter dat de beslissingen houdende de niet-ontvankelijkheid van de door de verzoekers ingediende verzoeken om internationale bescherming worden bevestigd. Een inhoudelijk onderzoek naar de elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen, zoals voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is *in casu* dan ook niet aan de orde.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de betrokken verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Hierna zal blijken dat de verzoekers geen elementen hebben aangevoerd die aanleiding kunnen geven om de niet-ontvankelijkheid van de thans voorliggende verzoeken om internationale bescherming te herroepen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie en of deze bescherming nog actueel en toereikend is. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De kritiek dat voor de verzoekers een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt in het land waar zij reeds de internationale bescherming genieten, *in casu* Griekenland, wordt verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 57/6, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 33, § 2, a), van de Procedurerichtlijn en dat door het Hof van Justitie werd toegelicht in de recente arresten *Jawo* en *Ibrahim*.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.4. De formele motiveringsplicht

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om een rechtsmiddel aan te wenden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissingen op duidelijke wijze verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een uitgebreide motivering in feite, met name dat de verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk zijn omdat (i) uit de verklaringen van de verzoekers en de documenten in het administratief dossier blijkt dat zij in Griekenland de internationale bescherming, met name de subsidiaire beschermingsstatus, hebben verkregen en (ii) zij geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland lopen, hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht. Er wordt op uitvoerige wijze uiteengezet waarom de door verzoekers afgelegde verklaringen en de door hen bijgebrachte stukken niet tot een ander besluit leiden.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen. De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel en uit de

inhoudelijke kritiek die tegen de opgegeven motieven wordt aangevoerd, dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.5. Beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming

De thans bestreden beslissingen zijn getroffen met toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“(…) De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; (…)”

Deze bepaling geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de verzoekers internationale bescherming, met name de subsidiaire beschermingsstatus, genieten in Griekenland. Deze vaststelling wordt ondersteund door de stukken uit het administratief dossier en wordt door de verzoekers geenszins betwist. Verder blijkt niet dat de verleende beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn.

De commissaris-generaal was bijgevolg bevoegd om de in België ingediende verzoeken om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a), van de Procedurerichtlijn, waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een andere EU-lidstaat de internationale bescherming hebben verkregen, op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een andere EU-lidstaat internationale bescherming geniet.

In de bestreden beslissingen worden de beschermingsverzoeken van de verzoekers niet ontvankelijk verklaard omdat (i) de verzoekers reeds de internationale bescherming genieten in Griekenland en (ii) zij geen gegronde vrees voor vervolging koesteren of geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige

schade in geval van terugkeer naar Griekenland, terwijl ook (iii) hun basisrechten als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In hun enig middel argumenteren de verzoekers dat er niet op zorgvuldige wijze werd onderzocht of zij als statushouders in Griekenland, rekening houdend met de algemene situatie van deze groep van personen en met de persoonlijke ervaringen en het specifieke (kwetsbare) profiel van de verzoekers zelf, in Griekenland het risico lopen om te worden onderworpen aan foltering, of aan wrede, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De Raad wijst erop dat artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht betreft van artikel 33, lid 2, a), van de Procedurerichtlijn. In een arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van 5 prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije. Op de vraag of artikel 33, lid 2, onder a), van de Procedurerichtlijn aldus moet worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker reeds subsidiaire bescherming is verleend in een andere lidstaat, wanneer de levensomstandigheden voor personen met een subsidiaire beschermingsstatus in die andere lidstaat in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest, dan wel niet voldoen aan de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, zonder evenwel in strijd te zijn met artikel 4 van het Handvest, verklaart het Hof van Justitie voor recht:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

Het Hof herinnert in de eerste plaats aan het wederzijds vertrouwensbeginsel dat aan de basis ligt van het Unierecht:

“het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 82 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Dit is met name het geval bij

de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 83-86).

Echter kan het niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ, Jawo, C-163/17, punt 83). Daarom herinnert het Hof ook aan de algemene en absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en wijst er onder meer op dat “[W]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 88).

Het Hof benadrukt verder dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89). Het Hof stelt hierover dat “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)” (punt 90) en dat “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., punt 91).

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt zodoende een vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekers, die internationale bescherming genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan hun status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Dit vermoeden is evenwel niet absoluut en aan de verzoekers moet dus de kans worden geboden dit te weerleggen en aan te tonen dat de voorzienbare levensomstandigheden in de EU-lidstaat waar zij reeds internationale bescherming genieten hen in een situatie van extreme materiële deprivatie zullen brengen zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. In dit verband herinnert de Raad eraan dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekers zelf berust en dat daarbij, wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland, de maatstaf, opgelegd door het Hof van Justitie in het arrest Ibrahim e.a., moet worden

bereikt om aan te tonen dat hun beschermingsverzoeken in België niet ontvankelijk kunnen worden verklaard.

De Raad stelt vast dat de verzoekers (die op dat ogenblik meerderjarig waren) uitgebreid werden gehoord door het CGVS omtrent hun situatie en hun levensomstandigheden in Griekenland. Zij hebben hieromtrent zelf, alsook middels tussenkomst van hun advocaat, ook meerdere stukken neergelegd en toegelicht. Waar de verzoekers opwerpen dat de commissaris-generaal het risico op slechte behandelingen in Griekenland diende te onderzoeken en te documenteren, verliezen de verzoekers uit het oog dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de EU-lidstaten vereist dat de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaan dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door het Unierecht erkende grondrechten in acht nemen, maar dat dit vermoeden weerlegbaar is (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 84). De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud werden gehoord over de levensomstandigheden in Griekenland en de redenen waarom zij er niet wilden blijven of terugkeren. Daaruit blijkt dat de commissaris-generaal de voorliggende verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en dat de verzoekers de kans hebben gekregen om het vermoeden, dat hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten in Griekenland worden gerespecteerd, te weerleggen, wat zij ook in de procedure voor de Raad pogen te doen. Ook blijkt uit de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekers nu hun verklaringen omtrent de huisvesting in Griekenland, toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, onder meer gelet op de ziekte van de eerste verzoekster, en het racisme dat zij zouden hebben ervaren in deze beslissingen worden onderzocht en beoordeeld. Verder stelt de Raad vast dat het Hof van Justitie heeft verduidelijkt in het arrest *Ibrahim e.a.* dat de bewijslast voor het weerleggen van het vermoeden dat andere EU-lidstaten de grondrechten in acht nemen bij de verzoeker om internationale bescherming ligt (HvJ, *Ibrahim e.a.*, punt 88).

Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder de verklaringen van de verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud, en de argumenten en stukken die thans aan de Raad worden voorgelegd, komt de Raad tot de vaststelling dat verzoekers niet aantonen dat zij in Griekenland een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade lopen of dat hun basisrechten er niet zouden gegarandeerd zijn of de voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland kunnen worden bestempeld als onmenselijk of vernederend in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie.

De verzoekers brengen vooreerst naar voor dat de Griekse overheid hen geen woonst heeft toegekend nadat zij in januari 2018 erkend werden. In de bestreden beslissingen wordt omtrent de huisvesting van de verzoekers in Griekenland gemotiveerd dat zij, en hun familie, steeds onderdak hebben gehad in Athene, eerst in een kraakpand van een organisatie die opkomt voor vluchtelingen, en daarna bij een kennis. Deze vaststelling strookt met de verklaringen die de verzoekers ten overstaan van de commissaris-generaal hebben afgelegd, en zij wordt op zich door de verzoekers ook niet betwist. Het gegeven dat de woning niet door de Griekse overheid zelf werd aangeboden en het gegeven dat er in eerste instantie slechts onderdak in een kraakpand werd verkregen, neemt niet weg dat uit de verklaringen van de verzoekers blijkt dat zij sinds de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland niet dakloos zijn geweest. Bovendien hebben de verzoekers verklaard dat zij, toen zij in het kraakpand "*hotel Plaza*" verbleven en tot aan hun vertrek naar België, tevens een geldelijke ondersteuning kregen ten belope van maandelijks 150 euro per volwassene en 50 euro per kind (verslag van het persoonlijk onderhoud van de eerste verzoekster, p. 8-9 en van de vierde verzoekster, p. 10), dat de tweede, derde en vierde verzoekers er ook lessen volgden (verslag van het persoonlijk onderhoud van de vierde verzoekster, p. 10) en dat de eerste verzoekster er ook medische verzorging genoot (verslag van het persoonlijk onderhoud van de eerste verzoekster, p. 10). Bij het verzoekschrift wordt tevens de "*Health card*" van de eerste verzoekster gevoegd, waaruit blijkt dat zij met betrekking tot de diabetes mellitus in 2019 (medicamenteus) behandeld en opgevolgd werd. Hieruit blijkt dat de verzoekers gedurende hun verblijf in Athene als personen die internationale bescherming genieten in hun elementaire levensbehoeften konden voldoen.

De Raad wijst er voorts op dat, aan de hand van alle gegevens van de zaak, de situatie bij terugkeer naar Griekenland moet worden beoordeeld. Het is aan de verzoekers om aan te tonen dat zij, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in Griekenland terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Ter terechtzitting hebben de verzoekers verklaard dat er momenteel nog steeds verschillende gezinsleden in Griekenland verblijven. Het gaat om een meerderjarige zoon/broer met zijn gezin en een meerderjarige dochter/zus van de verzoekers. Een andere zoon/broer zou inmiddels naar Duitsland zijn vertrokken. De verzoekers hebben ter terechtzitting verklaard dat de in Griekenland verblijvende gezinsleden een onderdak hebben verkregen via vrijwilligers van het UNHCR. Zij zouden ook naar België willen komen, maar wachten voorlopig nog af aangezien de verzoekers hier een negatieve beslissing hebben gekregen. Aangezien de familieleden die in Griekenland achterbleven er steeds een huisvesting hebben gehad, kunnen de verzoekers niet zomaar beweren dat zij onder dreiging van dakloosheid genoodzaakt waren om Griekenland te verlaten. De verzoekers maken met hun betoog, dat het huis van de Britse kennis slechts een tijdelijke oplossing was, niet concreet aannemelijk dat zij, eventueel met hulp van hun familiaal netwerk in Griekenland, onmogelijk via de overheid, dan wel via het UNHCR of andere organisaties een adequate huisvesting hadden kunnen verkrijgen.

Waar de verzoekers verwijzen naar rapporten van 'RSA/PRO ASYL' en van 'AIDA', waarin deze organisaties gevallen hebben opgevolgd van teruggekeerde vluchtelingen uit andere Europese landen naar Griekenland en gedocumenteerd heeft hoe zij dakloos zijn of in precare omstandigheden verblijven in verlaten gebouwen in Athene zonder toegang tot water of elektriciteit, wijst de Raad erop dat hieruit niet blijkt dat de door deze organisatie opgevolgde gevallen zich in dezelfde situatie bevonden als de verzoekers, die in Griekenland nog steeds over een familiaal netwerk beschikken. De familieleden die nog steeds in Griekenland verblijven, hebben bovendien contacten met vrijwilligers van het UNHCR en zij verblijven reeds enkele jaren als statushouders in Griekenland waardoor zij vertrouwd zijn met de aldaar aanwezige structuren. De verzoekers tonen niet aan waarom zij bij hun terugkeer naar Griekenland, in eerste instantie en eventueel tijdelijk, niet bij hun familieleden terecht zouden kunnen. De verzoekers tonen evenmin aan waarom zij, met behulp van deze familieleden en hun contacten, er niet in zouden slagen om op termijn ofwel voor zichzelf een aparte woonst te kunnen vinden dan wel dat zij met alle familieleden samen een grotere woning zouden kunnen betrekken. Uit de door de verzoekers geciteerde rapporten blijkt evenmin dat alle personen met een internationale beschermingsstatus die terugkeren naar Griekenland uitgesloten zijn van huisvesting.

De verzoekers tonen met hun betoog en met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie dan ook niet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat het voor hen onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland een geschikte huisvesting te vinden.

De Raad stelt voorts vast dat de verzoekers nogmaals bevestigen dat zij in Griekenland tot aan hun vertrek naar België geldelijk werden ondersteund. Zij geven echter aan dat het geen ondersteuning door de Griekse overheid betrof, maar slechts een tijdelijke steun door 'ESTIA'. De verzoekster zou reeds verklaard hebben dat zij hoorde dat de uitkeringen ingetrokken werden en ook haar zoon, R., die recent toekwam in België, zou het voorwerp uitmaken van een intrekking. De verzoekers verwijzen dienaangaande naar stuk 5, doch de Raad stelt vast dat niet het bijgevoegde stuk 5, maar wel het stuk 6 handelt over de problematiek van de geldelijke steun aan statushouders in Griekenland. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel te kennen gaf dat men bij andere statushouders stopten met het toekennen van geldelijke steun, terwijl zij uitdrukkelijk bevestigde dat zijzelf en haar kinderen tot aan hun vertrek nog steeds maandelijks 150 euro per volwassene en 50 euro per minderjarige ontvingen. De verklaring dat de verzoekers wel nog geldelijke steun kregen terwijl de financiële ondersteuning voor andere statushouders na 6 maanden stopte, vindt bovendien steun in de informatie die bij het verzoekschrift is gevoegd (stuk 6, inventaris verzoekschrift). Het betreft een artikel, gepubliceerd op 22 maart 2019, waarin wordt uitgelegd dat het door het UNHCR gerunde "ESTIA"-programma twee componenten omvat: de ESTIA-accommodaties en de *Greek Cash Alliance* via een elektronische cash-kaart waar per maand 150 euro per volwassene en 50 euro per kind wordt opgeladen teneinde statushouders, bovenop de opvang die zij genieten, te ondersteunen voor de aanschaf van voedsel, kledij, schoolbenodigdheden, transport, medicijnen en hygiëne. Deze vormen van ondersteuning waren oorspronkelijk slechts bedoeld voor een periode van zes maanden na het bekomen van de internationale bescherming, doch de periode werd voor onbepaalde duur verlengd. Het is deze verlenging die blijkens het artikel van maart 2019 in de toekomst zal wijzigen, doch dit in eerste fase enkel voor de personen die voor 1 augustus 2017 de internationale bescherming verkregen. Aan de verzoekers werd evenwel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in januari 2018, en voor deze groep van statushouders zullen er blijkens het voorliggende artikel pas wijzigingen doorgevoerd worden (zowel voor de opvang als voor de *cash-alliance*) door middel van programma's die in de komende maanden en jaren gradueel zullen worden ontplooid. Kwetsbare personen zullen in elk geval langer in de opvang kunnen blijven en zij zullen ook nog steeds de *cash-alliance* blijven ontvangen. Het

artikel meldt wel dat de *cash-card* automatisch wordt *gecanceled* wanneer men Griekenland verlaat, doch er wordt niets gezegd omtrent de mogelijkheid dat de *cash-card*, afhankelijk van het specifieke profiel van de betrokkene en van de datum waarop de internationale bescherming werd verleend, opnieuw wordt verstrekt eens men terugkeert. Bovendien meldt het artikel dat de Griekse overheid, vanaf juni 2019, zal voorzien in specifieke programma's voor de ondersteuning van diegenen die het ESTIA-programma moeten verlaten. Dat de verzoekers, waaronder de eerste verzoekster die een zekere kwetsbaarheid vertoont gelet op haar leeftijd en gelet op haar diabetes, bij hun terugkeer naar Griekenland verstoken zullen blijven van enige ondersteuning door het UNHCR of door de Griekse overheid, wordt dan ook niet concreet aannemelijk gemaakt. Dat de toegekende financiële steun voor het gezin niet zou volstaan om te voldoen aan hun meest elementaire levensbehoeften, is evenmin aangetoond. De Raad benadrukt dat de verzoekers naast de *cash-alliance* waarvan zij genoten tot aan hun vertrek uit Griekenland, tevens recht hadden op opvang in het ESTIA-programma. De verklaring ter terechtzitting dat de in Griekenland verblijvende familieleden momenteel een nieuwe huisvesting hebben verkregen via het UNHCR, kan erop wijzen dat deze familieleden nog steeds ondersteund worden door het ESTIA-programma. De genoemde geldelijke bedragen die bovenop de huisvesting worden verstrekt, zijn overigens niet dermate ontoereikend dat zij, gelet op de specifieke situatie van de verzoekers, niet zou volstaan om te voorzien in hun meest elementaire levensbehoeften. Het weze herhaald dat een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden op zich nog geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengt waardoor de verzoekers in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Daarnaast kan evenmin zonder enig voorbehoud worden aanvaard dat de verzoekers bij hun terugkeer naar Griekenland volledig zullen zijn aangewezen op overheidssteun. Zo blijkt uit de verklaringen van de verzoekers dat er op heden nog een aantal familieleden in Griekenland verblijven. Uit de in het verzoekschrift gehanteerde rapporten blijkt alleszins dat statushouders in Griekenland wel degelijk, net als Griekse onderdanen, het recht hebben op toegang tot de arbeidsmarkt. Er wordt wel melding gemaakt van verschillende moeilijkheden die personen met internationale bescherming ervaren om in de praktijk toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Zo wordt onder meer verwezen naar de hoge werkloosheidsgraad, een krapte op de arbeidsmarkt door de financiële crisis, sociale uitbuiting in de landbouwsector, moeilijkheden om een werkloosheidskaart en een "*tax registration number*" te bekomen en competitieve nadelen ten opzichte van Griekse onderdanen, onder meer op het gebied van talenkennis en training. De verzoekers tonen echter niet *in concreto* aan dat het hierdoor voor hen onmogelijk is om in hun elementaire levensbehoeften te voldoen. Waar de Raad kan aannemen dat het voor personen met een internationale beschermingsstatus moeilijk(er) is om aan werk te geraken gezien de huidige situatie in Griekenland, blijkt uit deze informatie evenwel niet dat het voor hen onmogelijk is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt. Dat vorige sollicitaties niet tot een job hebben geleid, betekent nog niet dat de meerderjarige kinderen van de eerste verzoekster naar de toekomst toe niet kunnen gaan werken om alzo een inkomen te verwerven voor de familie. Uit de verklaringen van de eerste verzoekster blijkt alleszins dat twee van haar meerderjarige zonen mecaniciens zijn (verslag van het persoonlijk onderhoud van de eerste verzoekster, p. 8). De verklaring dat ook zij geen inkomen hadden daar ze tevergeefs naar werk zochten en niet betaald werden wanneer zij gedurende 20 dagen op de tomatenvelden werkten (*ibid.*, p. 9), is moeilijk te rijmen met de eerdere verklaring van de eerste en vierde verzoekster dat deze broers voor de vier verzoekers de reis naar België hebben geregeld en betaald (zie verklaringen F. en Ka. d.d. 27 augustus 2019). Voor een job als mecaniciens komt het de Raad voor dat de taalachterstand ten opzichte van Griekse onderdanen minder van belang is dan in bepaalde andere jobs. Met hun verklaringen en door het bijbrengen van een aantal algemene rapporten, tonen de verzoekers dan ook niet aan dat hun gezin onmogelijk een inkomen op grond van arbeid zal kunnen verwerven in Griekenland.

Voor zover er een tekort is aan taallessen voor meerderjarigen in Griekenland, volstaat dit als dusdanig evenmin om aan te tonen dat het de verzoekers, als personen met een internationale beschermingsstatus, structureel onmogelijk wordt gemaakt om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of om zich te integreren. De Raad kan aannemen dat kennis van het Grieks de integratie en de toegang tot de arbeidsmarkt vergemakkelijkt, maar de verzoekers tonen niet aan dat er geen mogelijkheid is om Griekse taallessen te volgen en anderzijds blijkt uit de verklaringen van de vierde verzoekster dat zij, als meerderjarige, vlak voorafgaand aan haar vertrek naar Griekenland wel degelijk gedurende ongeveer een maand Griekse les volgde (verslag van het persoonlijk onderhoud van de vierde verzoekster, p. 9). Het bestaan van wachtlijsten op dit vlak betekent geenszins dat de meerderjarige verzoekers de toegang tot Griekse taallessen zou worden ontzegd.

In zoverre de verzoekers wijzen op een gebrekkige toegang tot medische zorgen in Griekenland, blijkt uit het aangebrachte document in elke geval wel dat de eerste verzoekster in Griekenland artsen kon consulteren, dat medische vaststellingen werden gedaan en dat ook een medicamenteuze behandeling werd aangeboden. Dat de medische zorgen werden verstrekt via tussenkomst van een NGO, doet niets af aan de vaststelling dat de eerste verzoekster wel degelijk medische verzorging genoot in Griekenland. Uit niets blijkt dat de eerste verzoekster, die tijdens haar eerdere verblijf in Griekenland al de weg vond naar een adequate medische verzorging met betrekking tot haar diabetes, bij haar terugkeer verstoken zal blijven van de nodige medische behandeling. Dit geldt *in casu* des te meer nu de verzoekster bij haar terugkeer naar Griekenland kan terugvallen op een familiaal netwerk, zodat de aldaar aanwezige kinderen (die meerderjarig zijn) hun moeder kunnen ondersteunen bij de aanvraag om opnieuw medische zorgen te kunnen genieten. Er blijkt dan ook niet en het wordt niet aangetoond dat de eerste verzoekster, wegens haar medische kwetsbaarheid, in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Bij een aanvullende nota worden voorts attesten bijgebracht waarin melding wordt gemaakt van een nood aan regelmatige psychologische opvolging voor de derde en vierde verzoeksters. Zoals de verweerder ter terechtzitting pertinent heeft opgemerkt, wordt er voor de derde verzoekster echter maar één verslag voorgelegd dat dateert van januari 2020 en waarin op zich geen diagnose wordt gesteld. De arts stelt uitdrukkelijk dat er, gelet op de jonge leeftijd van A., geen definitieve diagnose wordt gesteld en stelt dat er wel een psychologische opvolging wordt voorzien. Uit niets blijkt echter dat de derde verzoekster, op het moment van het in beraad nemen van de zaak, nog steeds aan dezelfde psychologische symptomatologie zou lijden. Wat de vierde verzoekster betreft, ligt er wel een recent attest voor en dit eveneens van de *MSF Brussels Clinic*, zodat kon worden verwacht dat ook voor de derde verzoekster een recenter attest zou kunnen worden bijgebracht indien zij nog steeds verder werd opgevolgd. Aangezien er slechts één attest voorligt, dat dateert van meer dan een half jaar terug, volstaat dit gegeven niet om aannemelijk te maken dat er heden en in de toekomst, bij terugkeer naar Griekenland, nog steeds een nood is aan psychologische ondersteuning voor de derde verzoekster. Wat de psycho-medische situatie van de vierde verzoekster betreft, wordt wel met een recent attest aangetoond dat zij nood heeft aan een psychologische opvolging, doch de verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat deze opvolging in Griekenland onmogelijk kan worden verkregen. De verzoekers verwijzen ter zake enkel naar algemene rapporten, die daarenboven dateren van 2017, zodat niet vaststaat dat de erin vermelde informatie nog volledig actueel is. Bovendien blijkt uit de voorliggende gegevens dat de eerste verzoekster reeds medische verzorging heeft genoten toen zij in Griekenland verbleef en tonen de verzoekers niet aan dat zij, via het ESTIA-programma of via andere (overheids-)initiatieven, niet opnieuw toegang zouden hebben tot sociale en medische ondersteuning. De vierde verzoekster kan in Griekenland ook rekenen op de ondersteuning van haar meerderjarige broers en zussen. Het gegeven dat in de enigszins gedateerde rapporten waaruit de verzoekers citeren wordt uiteengezet dat door de besparingspolitiek die de Griekse overheid voert de openbare gezondheidssector onder grote druk staat en niet de capaciteit heeft om steeds alle noden van Griekse burgers en vreemdelingen te dekken en dat er ook administratieve barrières zijn, vormt dan ook geen bewijs dat de essentiële medische zorgen in Griekenland niet door de verzoekers kunnen worden verkregen.

Met betrekking tot het racistische incidenten waarvan een aantal kinderen van de eerste verzoekster in Griekenland het slachtoffer zou zijn geweest, merkt de Raad vooreerst op dat de commissaris-generaal zich, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, niet heeft beperkt tot de rechtszaak omtrent de protesten te Mytilini. Er wordt immers tevens als volgt gemotiveerd:

“Verder wezen u en Ka. nog op problemen met de politie op Lesbos (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4-5). Ka. vertelde dat zij en haar broers en zussen na twee weken in het kamp Moria te hebben verbleven, samen met andere verzoekers op het Sapphous plein in Mytilini zijn gaan protesteren tegen de slechte levensomstandigheden in het kamp (CGVS 19/20001, p.4-5). Tijdens het twee à drie maanden durende protest werden ze hardhandig aangepakt door rechtse groepen en de politie (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.4-6). Volgens Ka. werd K. gearresteerd door de politie omdat hij foto’s had genomen van de burgemeester van Mytilini (CGVS, p.5 en p.7). Hij werd evenwel weer vrijgelaten na tussenkomst van een antifascistische beweging (CGVS, p.5 en p.7). Ka. zelf, evenals haar vier broers en oudste zus, werd geslagen met als doel hen te verwijderen van het plein (CGVS, p.6). U en Ka. stelden dat R. en S. medische zorgen nodig hadden en naar het ziekenhuis werden gebracht (CGVS 19/20000, p.13-14 en CGVS 19/20001, p.7). Beiden hadden rug- en knieklachten (CGVS 19/20001, p.7). Ka. gaf evenwel zelf aan dat S. al rugproblemen had sinds een auto-ongeval in Afghanistan en dat R. ook al langer pijn had aan zijn rug, veroorzaakt door vroeger werk dat hij had gedaan (CGVS 19/20001, p.7).”

Deze vaststellingen vinden steun in de verklaringen van de verzoekers, die ten overstaan van de commissaris-generaal enkel gewag maakten van racistisch politiegeweld tijdens hun verblijf op Lesbos. De Raad treedt de bevindingen van de commissaris-generaal bij, temeer nu de verzoekers niet betwisten dat zij wel degelijk medische verzorging hebben gekregen en dat de rugproblemen van S. en R. niet het onmiddellijke gevolg waren van het politieoptreden op het plein te Mytilini. Thans wordt bij het verzoekschrift tevens een stuk bijgebracht met betrekking tot een racistisch incident te Athene (nabij het Eleonas metrostation) waarvan een andere dochter/zus, E., van de verzoekers het slachtoffer zou zijn geweest, doch deze dochter/zus is geen partij in deze zaak. Bovendien blijkt hieruit dat de organisatie "*Free Movement Skatboarding*" gepaste beschermingsmaatregelen heeft genomen en ondersteuning heeft geboden aan de toen aanwezige kinderen.

Waar de verzoekers citeren uit een rapport van de Raad van Europa, kan hierin echter niet worden gelezen dat het om institutioneel racisme vanwege de overheidsdiensten gaat. Wel wordt melding gemaakt van de aanwezigheid van racistisch geweld door burgers en door leden van extreemrechtse groeperingen. Hieruit blijkt echter nog niet dat de Griekse politie ter zake niet adequaat zou optreden.

Waar de Raad kan aannemen dat de verzoekers met onverdraagzaamheid en uitingen van racisme werden geconfronteerd tijdens hun verblijf in Griekenland en dat zij hieronder leden, stelt de Raad evenwel vast dat, hoe verwerpelijk ook, uit hun verklaringen en de geciteerde landeninformatie niet blijkt dat zij hierdoor werden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.* Verder tonen de verzoekers niet aan dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten tegen uitingen van racisme aan hun persoon nu uit hun eigen verklaringen blijkt dat de politie wel een aantal keer tussenkwam toen de dochters van de eerste verzoekster werden belaagd. De Raad meent dat uit deze incidenten geen gegronde en individuele vrees voor vervolging omwille van zijn ras in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, noch een situatie van verregaande materiële deprivatie in de zin van het arrest *Ibrahim e.a.* van het HvJ, kan worden afgeleid. Ook de geciteerde passage uit het rapport van de Raad van Europa kan het oordeel van de Raad niet ombuigen nu dit enkel melding maakt van het feit dat (gewelddadig) racisme voorkomt in Griekenland, wat op zich ook niet betwist wordt.

Wat de rechtszaak in verband met de arrestaties te Mytilini betreft, wijst de Raad erop dat de verzoekers nog steeds geen enkel stuk hebben neergelegd dat bewijst dat iemand van de kinderen in Griekenland voor de rechtbank werd gedaagd naar aanleiding van hun deelname aan het protest in Mytilini in 2017. De vierde verzoekster heeft nochtans verklaard dat zij een advocaat hadden te Lesbos die deze zaak opvolgt en dat zij over de contactgegevens van deze advocaat beschikt (verslag persoonlijk onderhoud vierde verzoekster, p. 8). In het verzoekschrift wordt aangekondigd dat de verzoekers hun advocaat zullen contacteren om stukken van het strafdossier op te vragen. Hieraan wordt echter geen enkel gevolg gegeven. Dat er op heden nog een strafrechtelijk onderzoek zou lopen voor Ka., K., A. en E., wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Wat er ook van zij, kan de Raad beamen dat, zoals blijkt uit het artikel van *Deportation Monitoring Aegean* dat aan de commissaris-generaal werd overgemaakt, twaalf van de dertien beklaagden in deze zaak op 12 oktober 2019 werden vrijgesproken. Eén persoon werd veroordeeld tot een voorwaardelijke straf van drie maanden omwille van verzet tijdens zijn/haar arrestatie. De verzoekers tonen in dit verband dan ook niet aan dat zij, bij de terugkeer naar Griekenland, een reëel risico lopen op willekeurige bestraffingen of andere slechte behandelingen vanwege de Griekse autoriteiten.

De verzoekers verwijzen tot slot naar rechtspraak van de Raad en van het Duits Federaal Grondwettelijk Hof, die echter niet wordt voorgelegd (het genoemde stuk 7 werd niet bijgevoegd en werd zelfs doorgehaald in de inventaris). De rechtspraak van de Raad en van andere Europese lidstaten is echter niet bindend. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. Het arrest van 30 oktober 2019 handelt over een persoon die in de nabije toekomst een nieuwe chirurgische ingreep diende te ondergaan. De verzoekers tonen niet aan en de Raad kan niet aannemen dat hun toestand voldoende vergelijkbaar is met de specifieke (medische) toestand van de verzoekende partij in de zaak waarover de Raad zich toen heeft uitgesproken.

Het voorgaande volstaat voor de Raad om te besluiten dat de verzoekers niet aantonen dat zij als statushouders bij terugkeer niet meer kunnen rekenen op een daadwerkelijke bescherming in Griekenland, noch dat zij er zullen worden blootgesteld aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest omdat zij

volledig afhankelijk zouden zijn van overheidssteun en door de onverschilligheid van Griekse autoriteiten, buiten hun wil en zijn persoonlijke keuzes om, zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

3.3.6. In zoverre verzoekers een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoeren, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de meerderjarige verzoekers door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit interview kregen zij de mogelijkheid de redenen waarom zij zich niet (meer) op de bescherming van de Griekse autoriteiten kunnen beroepen uiteen te zetten en om hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle dienstige gegevens die hem voorlagen. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een algemene beoordelingsfout of een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

3.3.8. Vermits de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van de verzoeken om internationale bescherming worden bevestigd, kan hoe dan ook niet worden ingegaan op de vraag in het verzoekschrift om de bestreden beslissingen te hervormen en de verzoekers als vluchteling te erkennen of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/3 resp. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE